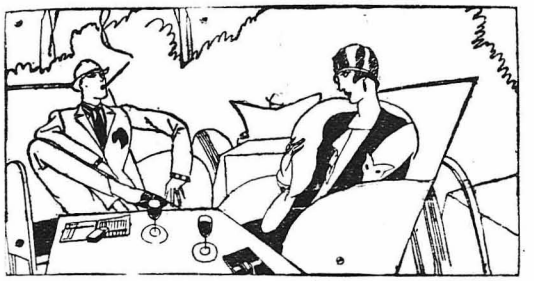

ΖΩΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΙΝΟΥΝ ΝΕΡΟ

Ὑπάρχουν πολλὰ ζῶα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τερατώδη ἐξαίρεση νὰ μὴν αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκη νὰ πιοῦν νερό. Μεταξὺ τῶν περιέργων αὐτῶν ζώων πρωτεύουσαν θέση κατέχει κάποιος παπαγάλλος τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου, ὁ ὁποῖος ἔζησε πενῆντα δυὸ ὁλόκληρα χρόνια χωρὶς νὰ βάλῃ στὸ στόμα του σταλα νερό !... Στὴν παράξενη ὅμως αὐτὴ μανία, ὁ θρυλικὸς παπαγάλλος τοῦ Λονδίνου ἔχει καὶ πολλοὺς ἄλλους συντρόφους. Οἱ «λάμαι» —κάτι προβατοκάμηλοι —τῆς Παταγωνίας τῶχουν σὲ κακὸ νὰ δροσίσουνε τὰ χείλη τους μὲ νερό. Μὰ καὶ οἱ ἔχιδνες καὶ οἱ σαῦρες καὶ ἕνα ὡρισμένο εἶδος ποντικῶν τῆς Ἀμερικῆς δὲν πίνουν ποτέ τους νερό. Οἱ λαγοὶ, ἀντὶ νερὸ πίνουν τὴ δροσιὰ ποὺ κάθεται τὸ πρωῒ πάνω στὰ χόρτα. Σὲ ὡρισμένες περιφέρειες τῆς Γαλλίας, ὑπάρχουν ἀγελάδες καὶ πρόβατα ποὺ δὲν πίνουνε καθόλου νερό. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὶς ἐμποδίζει νὰ δίνουν γάλα ἀπ' τὸ ὁποῖο παράγεται τὸ φημισμένο τυρὶ Ροκφόρ.

Καὶ τί καλοφτιαγμένα. Τὰ ἔτρωγες καὶ ροφοῦσες μιὰ βαρκέλα.

Δὲν ἄφινεν ὁ Καψερὸς οὔτε αὐτὲς τὶς πεταλίδες. Οὔτε τὶς ἀχυβάδες, τὰ καβούρια, τὶς γαρίδες καὶ τὰ θρομπίλια ὅλα τὸ μάζευε. Καλόγνωμες καὶ μύδια καὶ χάβαρα καὶ κοχῶνες καὶ σπλῆνες καὶ τὰ κοχλίδια, κυνηγοῦσε μὲ ὑπομονή.

Κι' ὅταν ὁ χειμῶνας τὴ θάλασσα ἀνατάραζε καὶ ἀφρισμένα κύματα, σὰν ἄτια, ἐπηδοῦσαν τόνα τἄλλο, ὁ Γώγολος πέρα στοὺς ἀγρούς ἐγύριζε μαζεύοντας ραδίκια, μάραθα καὶ ζωχιὰ καὶ παπαδιὲς καὶ πικραλίδες νόστιμες.

***

Ἔτσι βαθειὰ χαράματα μιὰ μέρα ἐσηκώθηκε. Πῆρε τὴν καλαμίδα του καὶ κύτταξε τὸν «κόρφο». Τρικυμία, ξύδι ἡ θάλασσα. Ἕνας ἥλιος ἔβγαινε ἀπάνω ἀπὸ τὸν πόντο, σὰν νὰ τὸν κοκκινίζανε τὰ κύματα.

— Ἀπὸ στεριά, θὰ πᾶμε σκέφθηκε. Καὶ πῆρε τὸ σακκουλάκι του καὶ τράβηξε γιὰ τὰ χωράφια. Ζωχιὰ καὶ χειροβότανα καὶ γοῦβες κι' ὀβρηὲς, καὶ μοσχοπαπαροῦνες, γαλατάκια, σιταρίθρες καὶ τὸ «συντρόφι τοῦ παπᾶ», τοῦ γέμιζαν τὸ πλουμιστὸ σακκοῦλι του. Ἔτσι βοτανολογῶντας μπῆκε καὶ στοῦ Κωσταντάρα τὸ λησταστάσι. Βυθίζοντας σὲ μιὰ ἐλιὰ, τὸ γυαλιστερὸ μαχαῖρι του βαθειὰ-βαθειά, νὰ βγάλῃ ἕνα χειροβότανο, ποὺ εἶχε γατζωθεῖ ἐκεῖ στὴ ρίζα, ἄκουσε σὰν ἕνα βρόντο μέσα ἀπὸ τὸ χῶμα.

— Τί διάολους νὰ εἶνε ! σκέφτηκε.

Καὶ ξαναχώνει τὸ μαχαῖρι του βαθύτερα, παραμερᾶει τὸ χῶμα καὶ πεντάρες, δεκάρες καὶ νικέλινα νομίσματα, πετάχτηκαν μπροστά του. Ὅλος ὁ κλεμένος τοῦ Θύμη θησαυρός, ἀστραποβόλησε μπροστά του.

— Μεγάλο τ' ὄνομά σου, Παναγία μου !

Σταυροκοπήθηκε ὁ φτωχὸς καὶ γονάτισε μαζεύοντας τὸ χρῆμα !

— Χρυσᾶ λαχανικά, γυναίκα σοῦφερα !.....φώναξε στὴ Λόπη ὅταν γύρισε.

***

Ὅλο τὸ χωριὸ ἐπίστευψε σὲ θαῦμα.

— Θᾶμμα τοῦ Θεοῦ, γιὰ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους !

— Τῆς Κωστάντως τῆς τρελλῆς ἡ μοῖρα τἄδωκε !

Κι' ἀλήθεια ὁ Γώγολος δὲν τὴν λησμόνησε τὴν τρελλή. Τῆς πῆρε κορδέλλες πειὸ πολλὲς γιὰ νὰ στολίζῃ ἀνοιξιάτικα τὰ γυμνὰ δένδρα τοῦ περιβολιοῦ... Καὶ φορεμένη πάλι, τὴν μακρυὰ τὴν καλαμίδα του καὶ τραγουδῶντας τὸ παλιὸ τραγοῦδι του, στὴ λαμπροκοποῦσα θάλασσα τρέχει νὰ μάσῃ λαχταριστοὺς μεζέδες τραγουδῶντας :

Ἐτοῦτα εἶ...
Ἐτοῦτα εἶνε βάσανα,
Ἀμάν ! [illegible]
κι' ὁ[illegible]
κι' ὄχι τὰ περασμένα !..
τὸ γιαλὶ - γιαλὸ
ψαράκια κυνηγῶ !...

— Ψαράκια καὶ πεταλίδες κυνηγᾶς, κὺρ Γώγολα, τοῦ φώναξαν μιὰ μέρα, μὰ δεκάρες βγάζεις !...

— Καὶ τ'εἶνε ἡ δεκάρες βρέ ; μπροστά, στὶς πεταλίδες, ἀπάντησε ὁ Καψερός. Δεκάρες φκιάνουν ὅσες θὲς οἱ ἄνθρωποι, μὰ πεταλίδες φκιάνουν ;...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΟΦΙΣΤΩΝ

Σοφιστειῶν τὸ ἀνάγνωσμα...Πόσα μάτια ἔχευμε;...Εἶνε ψεῦτες οἱ Κρῆτες ; Ὁ τρελλὸς καὶ ὁ λωποδύτης. Ὁ γυιος τοῦ χωριάτη. Πῶς τὴν ἔπαθε. Τὰ...ἔξ αὐγά !

Οἱ σοφισταὶ δὲν ἤκμασαν μόνο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ὑπῆρχαν ἀρκετοὶ σοφισταὶ καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γερμανίας Κονράδος ὁ 3ος τοὺς ἐθαύμαζε πολὺ καὶ προσκαλοῦσε πάντα μερικοὺς ἀπὸ αὐτούς, στὰ συμπόσιά του, γιὰ νὰ τὸν διασκεδάζουν μὲ τοὺς σοφιστικοὺς παραλογισμούς τους.

Κάποτε, ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ εἶπε :

— Ἔχετε ἕνα μάτι ;

— Βεβαιότατα ! ἀπήντησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Δυὸ μάτια ;

— Φυσικά !

— Ἕνα καὶ δύο κάνουν τρία. Ἄρα, ἔχετε...τρία μάτια !...

Κι' ὁ ἀγαθος Κονράδος εἶδε καὶ ἔπαθε ὅσο ν' ἀποδείξῃ πὼς δὲν εἶχε παρὰ δυὸ καὶ μόνον μάτια !

***

Ἰδοὺ ἕνας ἄλλος συλλογισμὸς σοφιστοῦ :

— *«Ὁ Ἐπιμενίδης εἶπεν ὅτι οἱ Κρῆτες εἶνε ψεῦτες. Ὁ Ἐπιμενίδης ὅμως εἶνε καὶ αὐτὸς Κρής. Ἄρα, εἶνε ψεύτης. Ἄρα, οἱ Κρῆτες δὲν εἶνε ψεῦτες. Ἄρα, ὁ Ἐπιμενίδης δὲν εἶνε ψεύτης...»*

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἐπ' ἄπειρον !

***

Ὁ γνωστὸς μυθιστοριογράφος Ἀλκὸρρ διηγεῖται κάπου τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο :

Ἀνέφεραν κάποτε σὲ δυὸ ἀνωτέρους ὑπουργικοὺς ὑπαλλήλους ὅτι ὁ ὑπουργὸς κ. ντὲ Πασσύ, μιλῶντας κάπου γι' αὐτοὺς εἶπε τὰ ἑξῆς :—«Ὁ ἕνας εἶνε τρελλὸς κι' ὁ ἄλλος λωποδύτης» !

— Δὲν θὰ περάσῃ ἔτσι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ! εἶπεν ἔξω φρενῶν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους στὸν ἄλλον.

— Καλὰ καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς ; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Θὰ πάω νὰ ζητήσω τὸν λόγο ἀπ' τὸν κ. ντὲ Πασσύ, θὰ τὸν καλέσω σὲ μονομαχία.

— Θὰ ἀρνηθῇ νὰ μονομαχήσῃ μ' ἕναν ὑφιστάμενό του.

— Τότε, θὰ παραιτηθῶ !

— Εἶσαι τρελλὸς !

— Πῶς εἶπες ;

— Μήπως ἑτοιμάζεσαι νὰ μὲ καλέσῃς καὶ μένα σὲ μονομαχία ;

— Ὄχι. Θέλω μόνον νὰ σοῦ ἐπαναλάβῃς ὅτι εἶπες προηγουμένως.

— Σοῦ εἶπα ὅσι εἶσαι τρελλός !

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἱκανοποιήθηκα καὶ δὲν θὰ τὰ βάλω μὲ τὸν κ. ντὲ Πασσύ.

— Πῶς ; Τί θέλεις νὰ πῇς !

— Ὁ κ. ντὲ Πασσὺ εἶπε ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ μᾶς εἶνε τρελλὸς καὶ ὁ ἄλλος λωποδύτης. Σὺ τώρα ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ τρελλός. Ἄρα ὁ λωποδύτης εἶσαι...σύ ! ὥστε σὺ πρέπει νὰ πᾶς καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃς τὸν λόγο !...

***

Ἰδοὺ τώρα κι' ἕνα ἄλλο χαριτωμένο ἀνέκδοτο ποὺ ἀναφέρει ἕνας χρονογράφος τοῦ μεσαίωνος.

Κάποιος χωριάτης εἶχε στείλει τὸ γυιό του στὴν πρωτεύουσα γιὰ νὰ σπουδάσῃ. Ὁ χωριατόπουλο ἐπεδόθη, πράγματι, στὴν μελέτη τῆς Φιλοσοφίας καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ συνεναστρέφεται διαφόρους σοφιστάς.

Στὶς διακοπὲς ἐπέστρεψε στὸ χωριό του, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς γονεῖς του. Τὸ πρῶτο μεσημέρι ποὺ ἐκάθισαν νὰ φᾶν μαζί, ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε νὰ πάῃ κοντὰ νὰ ἑτοιμάσῃ ἕξῃ αὐγὰ βραστά. Ὁ γέρος Φιλόσοφος ὅμως, θέλοντας νὰ ἐπιδείξῃ τὶς γνώσεις του στὸν πατέρα του, ἀντὶ νὰ ἑτοιμάσῃ ἕξῃ αὐγὰ ὅπως τοῦ εἶχε πεῖ, ἔβαλε νὰ βράσουν μόνον τρία.

Κι' ὅταν ἑτοιμάσθηκαν, τὰ ἔφερε θριαμβευτικὰ στὸ τραπέζι.

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ φέρῃς ἕξῃ ; τοῦ εἶπε ὁ γέρος μόλις τὰ εἶδε.

— Κι' αὐτὰ πόσα εἶνε ; ἀπήντησεν ὁ γυιός του. Δείχνοντας δὲ ἕνα ἕνα ταῦγὰ ἄρχισε νὰ μετρᾷ : Ἰδού : ἕνα !...δύο !... Ἕνα καὶ δύο κάνουν τρία δὲν εἶν' ἔτσι ;...Τρία !...προσέθεσε δείχνοντας τὸ τρίτο αὐγό, τρία καὶ τρία δὲν κάνουν...ἕξῃ ; Ὥστε νὰ ποῦ ἔφερα... ἕξῃ αὐγά !

— Πολὺ ὀρθὰ ὡμίλησες, ἀπήντησεν ὁ πατέρας του, πού, καθὼς φαίνεται δὲν ἐκτιμοῦσε πολὺ τὶς σοφιστεῖες Ἐγὼ, λοιπόν, πέρνω τὸ πρῶτο αὐγό. Ἡ μητέρα σου ἂς πάρῃ τἄλλα δυό...Ὅσο γιὰ σένα ποὺ εἶσαι νέος καὶ θἄχῃς περισσότερη ὄρεξη ἀπὸ μᾶς, ἔ...φάγε τὰ ὑπόλοιπα τρία! Χαλάλι σου !...